

Arrest

nr. 207 963 van 21 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 30 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 juni 2018.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven baseert als degene die door haar partner A.L. worden aangevoerd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Deze vaststelling wordt ter terechtzitting niet betwist.

Inzake verzoekende partij haar partner wordt bij arrest nr. 207 962 van 21 augustus 2018 als volgt gemotiveerd:

"1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Artikel 57/6/1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging

te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.”

Deze bepaling werd *mutatis mutandis* ondergebracht in artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 tot uitvoering van het (oude) artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, in overweging te nemen, thans gegronde te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3. Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de verzoekster om internationale bescherming geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

4.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij niet verder komt dan het volharden in en herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

Dient vooreerst te worden benadrukt dat de moord op verzoeksters broer hier niet ter discussie staat. Verzoekster maakt evenwel niet aannemelijk persoonlijke problemen te hebben gekend met de familie T. omwille van de beweerde bloedvete waarin zij sinds de moord op haar broer verwickeld zou zijn.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst terecht aangestipt dat de houding van verzoekster in Albanië de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden problemen ondermijnt. Verzoeksters tracht haar houding te verschonen door te stellen dat zij dichter bij haar familie verhuisde omdat zij haar daar konden beschermen gezien in het dorp van haar ex-man er niemand was om haar te beschermen, doch overtuigt in geen geval. De Raad acht het niet geloofwaardig dat verzoekster, die in Lena geen problemen kende en aldus geen bescherming nodig had, het gevaar komt opzoeken door zich dichter bij haar zus in Tirana vestigen. Ook had verzoekster bijzonder weinig informatie over het auto-ongeval met vluchtmisdrijf waarvan haar toenmalige echtgenoot het slachtoffer werd. Dat zij als vrouw niet betrokken was in de concrete stappen die de mannelijke leden van haar gezin ondernamen en zij geen enkel vertrouwen had in de Albanese politie, biedt hiertoe geen rechtvaardiging. Het loutere feit dat verzoekster niet eens wist of er een politie-interventie is geweest, zelfs al heeft zij in het algemeen geen vertrouwen in de politie, tast de geloofwaardigheid van het door haar beweerde misdrijf aan. Bovendien spreekt verzoekster zich in het verzoekschrift tegen waar zij stelt dat zij weet dat de broer van haar ex de politie contacteerde maar er geen gevolg werd aan gegeven, terwijl zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij niet wist of er iemand de politie naar aanleiding hiervan had gecontacteerd. Zij wist zelfs niet eens of haar echtgenoot de politie had verwittigd.

Verder verklaarde verzoekster dat zuster R. volledig op de hoogte was van haar problemen in Albanië, doch slaagt er niet in hiervan enige bevestiging te krijgen. Verzoekster wijt dit aan het feit dat zuster R. aan de ziekte van Alzheimer lijdt, doch toont dit tot op heden niet aan. Zij stelt in haar verzoekschrift dat zij het bewijs heeft bijgebracht dat zuster R. inderdaad aan alzheimer lijdt en in een zorgcentrum verblijft, doch nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij dit gedaan heeft. Ook bij het verzoekschrift wordt dit document niet gevoegd.

Dat verzoekster haar problemen in Albanië niet aannemelijk heeft gemaakt, wordt zoals in bestreden beslissing terecht opgemerkt, bevestigd doordat haar houding in Italië niet in overeenstemming te brengen is met haar beweerde vrees. Zo blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster en oudste dochter sinds hun verblijf in Italië meermaals - verzoekster jongste dochter één keer – naar Albanië terugkeerden. Verzoekster volhardt dat dit was om haar echtscheiding te regelen, doch uit de door haar opgestelde "richiesta di asilo politico" blijkt dat zij voor haar vertrek naar Italië reeds gescheiden was. Het hoeft geen betoog dat louter ontkennen dat zij ooit gezegd heeft volledig gescheiden te zijn op het ogenblik zij Albanië verliet in 2012, geen ander licht werpt op de gedane vaststellingen. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing nog het volgende vastgesteld: "Ofschoon er aan uw burgerlijke staat niet getwijfeld wordt, legde u bovendien van het door u beweerde moment waarop de echtscheiding werd uitgesproken geen enkel begin van bewijs neer. Tijdens uw derde gehoor werd u gevraagd om binnen de vijf werkdagen het vonnis waarbij uw echtscheiding werd uitgesproken neer te leggen en om aan te tonen dat uw dochter E.(...) tijdens haar terugkeer naar Albanië in het kader van de echtscheidingsprocedure een psycholoog moest spreken. U engageerde zich om een poging te ondernemen om in dit verband documenten te verkrijgen (CGVS III, p. 5-7). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat, hoewel de u toegekende termijn reeds is verstreken, u vooralsnog nagelaten heeft dit document neer te leggen; u gaf evenmin een plausibele uitleg aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan. Nochtans slaagde u er in het verleden al in om Albanese documenten vanuit Italië en België te regelen (CGVS II, p. 2; CGVS III, p. 19) en kan er van een asielzoeker in alle redelijkheid worden verwacht dat hij of zij alle documenten die enigszins in verband staan met zijn of haar asielmotieven neerlegt. Tot slot is het opvallend dat uw huidige partner niet op de hoogte bleek te zijn van het feit dat de echtscheidingsprocedure lang heeft aangesleept: hij dacht dat u al een zevental jaar gescheiden was en wist niet wanneer u officieel gescheiden bent (CGVS partner, p. 3). Nochtans zou u hem hierover ingelicht hebben (CGVS III, p. 10)." Bovenstaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van verzoeksters stelling dat zij pas in 2016 officieel gescheiden is fundamenteel op de helling. Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan haar bewering dat zij sinds haar aankomst in Italië meermaals naar Albanië moest terugkeren om haar echtscheiding te regelen. Dat verzoekster en haar dochters ondanks haar vrees voor haar en haar kinderen meermaals voor een geruime periode naar Albanië terugkeerden, is dan ook een houding die absoluut niet in overeenstemming kan gebracht worden met de ernst van de door haar beweerde vrees ten aanzien van de familie T.

In de bestreden beslissing wordt voorts ernstig getwijfeld aan de geloofwaardigheid van verzoeksters problemen in Italië. Verzoekster benadrukt in haar verzoekschrift dat zij een goed leven had in Italië en

zij nooit vrijwillig Italië zou verlaten, doch vermag met haar betoog geen afbreuk te doen aan de vaststelling dat, hoewel uit haar verklaringen blijkt dat zij in Italië internationale bescherming heeft gevraagd, zij er niets vermeld heeft over hun in Italië ondervonden problemen met hun belagers. Evenmin biedt zij met haar verweer een verklaring voor het gegeven dat zij, in tegenstelling tot wat zij in haar verzoekschrift voorhoudt, voor de door haar in Italië ondervonden veiligheidsproblemen geen klacht heeft ingediend bij de Italiaanse politie. Verzoeksters houding in Italië, met name dat zij ervoor koos om in plaats van een politieklacht een asielaanvraag in te dienen, die enkel bescherming verleent aan asielzoekers die in hun land van herkomst werden vervolgd, maar die geen bescherming verleent voor veiligheidsproblemen die in Italië plaatsvonden, ondergraaft de geloofwaardigheid van de door haar beweerde problemen aldaar met haar belagers die verwezen naar het lot van haar broer S.

4.2. Een onderzoek naar de voor verzoekster voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Albanië is te dezen irrelevant daar geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters voorgehouden problemen.

5. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 4 juni 2018, voert verzoekende partij aan dat zij het slachtoffer is van bloedwraak naar aanleiding van de moord op haar broer in 1997 en zij wijst erop dat de verwerende partij de moord niet betwist. Verzoekende partij vervolgt dat de bloedwraak met de familie T. nog altijd speelt aangezien zij iemand van de familie willen vermoorden en verzoekende partij in de prostitutie willen dwingen. Omwille van bedreigingen zocht verzoekende partij een onderduikadres voor haar dochters in 2005/2006. Verzoekende partij werd door het klooster geholpen en uiteindelijk bracht zuster R. haar naar Italië waar zij legaal verbleef. Verzoekende partij scheidde in die periode en woonde een aantal jaren in het klooster in Italië. Verzoekende partij slaagt er niet in bewijs te krijgen van zuster R. aangezien zij in het ziekenhuis ligt en Alzheimer heeft. Verzoekende partij is zwaar getraumatiseerd door hetgeen zij door de jaren heen heeft meegemaakt en de sociaal assistente van het centrum is bezorgd omdat verzoekende partij geen psychologische hulp wilt. Verzoekende partij vervolgt dat haar dochters in Italië bedreigd werden en zij telefonische bedreigingen kreeg van T. die veel criminele feiten heeft gepleegd.

Verzoekende partij wijst ook naar de stukken die zij ter ondersteuning heeft ingediend bij het Commissariaat-generaal. Verzoekende partij is ook bang, ook hier in België (zie klacht bij de Belgische politie van 22/7/2017), en vreest dat haar huidige partner haar zal verlaten, het enige wat zij wilt, is haar leven weer opbouwen en een oplossing zoeken voor haar dochter die gehoorgesteld is. Tot slot stelt verzoekende partij dat zij door het Commissariaat-generaal 3 keer werd gehoord, zij haar leven had opgebouwd in Italië, ook met betrekking tot haar gehoorstelde dochter, zodat zij indien dit niet nodig zou zijn geweest Italië niet had verlaten.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk vermogen te doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het uitgebreid herhalen van haar vluchtrelaas, eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten, en het formuleren van algemene beweringen. Dit is echter, net zoals verzoekende partij haar algemene verwijzing naar de door haar neergelegde documenten, geenszins van aard om hetgeen in concreto met betrekking tot de door haar afgelegde verklaringen en neergelegde documenten door de commissaris-generaal werd vastgesteld in een ander daglicht te plaatsen. Het is aan verzoekende partij om aan de hand van concrete elementen en argumenten een ander licht op die verschillende concrete vaststellingen te werpen, waar zij echter op voormelde wijze geheel in gebreke blijft.

De Raad benadrukt dat de moord op verzoekende partij haar broer S. in 1997, inmiddels meer dan twintig jaar geleden, inderdaad niet ter discussie staat, zoals verzoekende partij terecht aanstipt. Verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk ten gevolge daarvan persoonlijke problemen te hebben gekend en tot op heden te kennen met de familie T., met wie zij beweerdelijk sinds de moord op S. in een bloedvete verwickeld zou zijn, verklaringen waar echter geen geloof aan kan worden gehecht.

Zo worden ook in voornoemde beschikking de volgende concrete vaststellingen aangestipt: "In de bestreden beslissing wordt vooreerst terecht aangestipt dat de houding van verzoekster in Albanië de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden problemen ondermijnt. Verzoeksters tracht haar houding te verschonen door te stellen dat zij dichter bij haar familie verhuisde omdat zij haar daar konden beschermen gezien in het dorp van haar ex-man er niemand was om haar te beschermen, doch overtuigt in geen geval. De Raad acht het niet geloofwaardig dat verzoekster, die in Lena geen problemen kende en aldus geen bescherming nodig had, het gevaar komt opzoeken door zich dicht bij haar zus in Tirana vestigen. Ook had verzoekster bijzonder weinig informatie over het auto-ongeval met vluchtmisdrijf waarvan haar toenmalige echtgenoot het slachtoffer werd. Dat zij als vrouw niet betrokken was in de concrete stappen die de mannelijke leden van haar gezin ondernamen en zij geen enkel vertrouwen had in de Albanese politie, biedt hiertoe geen rechtvaardiging. Het loutere feit dat verzoekster niet eens wist of er een politie-interventie is geweest, zelfs al heeft zij in het algemeen geen vertrouwen in de politie, tast de geloofwaardigheid van het door haar beweerde misdrijf aan. Bovendien spreekt verzoekster zich in het verzoekschrift tegen waar zij stelt dat zij weet dat de broer van haar ex de politie contacteerde maar er geen gevolg werd aan gegeven, terwijl zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij niet wist of er iemand de politie naar aanleiding hiervan had gecontacteerd. Zij wist zelfs niet eens of haar echtgenoot de politie had verwittigd.

Verder verklaarde verzoekster dat zuster R. volledig op de hoogte was van haar problemen in Albanië, doch slaagt er niet in hiervan enige bevestiging te krijgen. Verzoekster wijt dit aan het feit dat zuster R. aan de ziekte van Alzheimer lijdt, doch toont dit tot op heden niet aan. Zij stelt in haar verzoekschrift dat zij het bewijs heeft bijgebracht dat zuster R. inderdaad aan Alzheimer lijdt en in een zorgcentrum verblijft, doch nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij dit gedaan heeft. Ook bij het verzoekschrift wordt dit document niet gevoegd.

Dat verzoekster haar problemen in Albanië niet aannemelijk heeft gemaakt, wordt zoals in bestreden beslissing terecht opgemerkt, bevestigd doordat haar houding in Italië niet in overeenstemming te brengen is met haar beweerde vrees. Zo blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster en oudste dochter sinds hun verblijf in Italië meermaals - verzoekster jongste dochter één keer - naar Albanië terugkeerden. Verzoekster volhardt dat dit was om haar echtscheiding te regelen, doch uit de door haar opgestelde "richiesta di asilo politico" blijkt dat zij voor haar vertrek naar Italië reeds gescheiden was. Het hoeft geen betoog dat louter ontkennen dat zij ooit gezegd heeft volledig gescheiden te zijn op het ogenblik zij Albanië verliet in 2012, geen ander licht werpt op de gedane vaststellingen. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing nog het volgende vastgesteld: "Ofschoon er aan uw burgerlijke staat niet getwijfeld wordt, legde u bovendien van het door u beweerde moment waarop de echtscheiding werd uitgesproken geen enkel begin van bewijs neer. Tijdens uw derde gehoor werd u gevraagd om binnen de vijf werkdagen het vonnis waarbij uw echtscheiding werd uitgesproken neer te leggen en om

aan te tonen dat uw dochter E.(...) tijdens haar terugkeer naar Albanië in het kader van de echtscheidingsprocedure een psycholoog moest spreken. U engageerde zich om een poging te ondernemen om in dit verband documenten te verkrijgen (CGVS III, p. 5-7). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat, hoewel de u toegekende termijn reeds is verstreken, u vooralsnog nagelaten heeft dit document neer te leggen; u gaf evenmin een plausibele uitleg aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan. Nochtans slaagde u er in het verleden al in om Albanese documenten vanuit Italië en België te regelen (CGVS II, p. 2; CGVS III, p. 19) en kan er van een asielzoeker in alle redelijkheid worden verwacht dat hij of zij alle documenten die enigszins in verband staan met zijn of haar asielmotieven neerlegt. Tot slot is het opvallend dat uw huidige partner niet op de hoogte bleek te zijn van het feit dat de echtscheidingsprocedure lang heeft aangesleept: hij dacht dat u al een zevental jaar gescheiden was en wist niet wanneer u officieel gescheiden bent (CGVS partner, p. 3). Nochtans zou u hem hierover ingelicht hebben (CGVS III, p. 10).” Bovenstaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van verzoeksters stelling dat zij pas in 2016 officieel gescheiden is fundamenteel op de helling. Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan haar bewering dat zij sinds haar aankomst in Italië meermaals naar Albanië moest terugkeren om haar echtscheiding te regelen. Dat verzoekster en haar dochters ondanks haar vrees voor haar en haar kinderen meermaals voor een geruime periode naar Albanië terugkeerden, is dan ook een houding die absoluut niet in overeenstemming kan gebracht worden met de ernst van de door haar beweerde vrees ten aanzien van de familie T.

In de bestreden beslissing wordt voorts ernstig getwijfeld aan de geloofwaardigheid van verzoeksters problemen in Italië. Verzoekster benadrukt in haar verzoekschrift dat zij een goed leven had in Italië en zij nooit vrijwillig Italië zou verlaten, doch vermag met haar betoog geen afbreuk te doen aan de vaststelling dat, hoewel uit haar verklaringen blijkt dat zij in Italië internationale bescherming heeft gevraagd, zij er niets vermeld heeft over hun in Italië ondervonden problemen met hun belagers. Evenmin biedt zij met haar verweer een verklaring voor het gegeven dat zij, in tegenstelling tot wat zij in haar verzoekschrift voorhoudt, voor de door haar in Italië ondervonden veiligheidsproblemen geen klacht heeft ingediend bij de Italiaanse politie. Verzoeksters houding in Italië, met name dat zij ervoor koos om in plaats van een politieklacht een asielaanvraag in te dienen, die enkel bescherming verleent aan asielzoekers die in hun land van herkomst werden vervolgd, maar die geen bescherming verleent voor veiligheidsproblemen die in Italië plaatsvonden, ondergraaft de geloofwaardigheid van de door haar beweerde problemen aldaar met haar belagers die verwezen naar het lot van haar broer S.(...)”

Niettegenstaande de Raad begrip kan opbrengen voor verzoekende partij haar angst voor de toekomst, waarschijnlijk mede ingegeven door de zorg die haar dochter nodig heeft, kan zij de Raad niet overtuigen van de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten van de familie T.. Verzoekende partij maakt immers haar beweerde problemen in haar land van herkomst Albanië en nadien in Italië met en haar vrees jegens de familie T. niet aannemelijk, zo stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast. Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt –door louter in haar beweerde problemen met en vrees ten aanzien van de familie T. te volharden-, de verschillende vaststellingen die alzo doen besluiten.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.”

Bijgevolg blijkt evenmin dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS